

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 427/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 16183/2012 až sp. zn. Rvp 16185/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta sp. zn. 20 Er 83/2007 z 29. novembra 2010, sp. zn. 10 Er 1091/2006 z 11. novembra 2010 a sp. zn. 23 Er 1047/2009 z 29. marca 2012, ako aj porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 CoE 426/2011 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 9 CoE 375/2011 z 11. septembra 2012 a sp. zn. 10 CoE 87/2012 z 27. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 16183/2012 až sp. zn. Rvp 16185/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 16183/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 21. decembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 16183/2012 až sp. zn. Rvp 16185/2012, ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 Er 83/2007 z 29. novembra 2010, sp. zn. 10 Er 1091/2006 z 11. novembra 2010 a sp. zn. 23 Er 1047/2009 z 29. marca 2012 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia okresného súdu“), ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 CoE 426/2011 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 9 CoE 375/2011 z 11. septembra 2012 a sp. zn. 10 CoE 87/2012 z 27. septembra 2012 (ďalej spolu len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. V rámci zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere pristúpila po dohode s dlžníkmi k uzatvoreniu notárskych zápisníc, resp. rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy, ktorá založila právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „Stály rozhodcovský súd“), rozhodovať o právnom postavení zmluvných strán pri vzniku sporu. Vzhľadom na omeškanie dlžníkov a návrh sťažovateľky, aby Stály rozhodcovský súd autoritatívne deklaroval právo sťažovateľky na úhradu peňažnej pohľadávky a uložil dlžníkom povinnosť platiť, bola dlžníkom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke pohľadávku spoločne s príslušenstvom.

Z dôvodu nespĺnenia povinnosti zo strany dlžníkov bola sťažovateľka nútená domáhať sa splatenia pohľadávky aj s príslušenstvom prostredníctvom exekúcií na podklade exekučného titulu (notárskej zápisnice alebo rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, pozn.). Okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcií, avšak v priebehu ich vykonávania následne ex offo exekúcie napadnutými uzneseniami vyhlásil za neprípustné a zastavil; na základe odvolania sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresného súdu potvrdené napadnutými uzneseniami krajského súdu.

Sťažovateľka v sťažnostiach formuluje výhrady voči právnym záverom vyplývajúcim z postupu okresného súdu a krajského súdu a z napadnutých uznesení krajského súdu, ktoré považuje za nesprávne z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú právnu vec, a zároveň podáva vlastnú interpretáciu príslušných právnych predpisov aplikovateľných na právnu vec, ktoré tvorili právny základ napadnutých konaní. Za relevantné pochybenie v postupe okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým prerušené konania, resp. rozhodnuté o návrhu sťažovateľky na prerušenie konaní podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Sťažovateľka tiež tvrdí, že v jej veciach konajúce súdy nesprávne aplikovali ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu v napadnutých konaniach, eventuálne porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu v napadnutých konaniach, napadnuté uznesenia krajského súdu zruší a vec vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovvej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a všeobecných súdov, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností týkajúcich sa v záhlaví tohto rozhodnutia citovaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že v týchto konaniach pred ústavným súdom sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti so v záhlaví tohto rozhodnutia citovanými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, voči ktorým už podala v minulosti ústavnému súdu identické sťažnosti, o ktorých už ústavný súd rozhodol. V konkrétnostiach ide o uznesenie sp. zn. II. ÚS 223/2014 z 24. apríla 2014 (k sp. zn. Rvp 16183/2012, sp. zn. Rvp 16184/2012 a sp. zn. Rvp 16185/2012).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že keďže ústavný súd v identickej veci sťažovateľky (t. j. vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ako aj porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu) už rozhodol (uznesenie sp. zn. II. ÚS 223/2014 z 24. apríla 2014), pričom podmienky konania zostali nezmenené, ústavný súd sťažnosti odmieta pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažností k ich preskúmaniu aj z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok ich odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 16183/2012 až sp. zn. Rvp 16185/2012, týkajúcich sa v záhlaví tohto rozhodnutia citovaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov, a ktoré skončili odmietnutím sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie (v častiach týkajúcich sa rozhodnutí okresných súdov), resp. z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (v častiach týkajúcich sa rozhodnutí krajských súdov).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke musí byť známy právny názor ústavného súdu tak na problematiku týkajúcu sa použitia ustanovení smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj na námietku sťažovateľky týkajúcu sa povinnosti krajského súdu *na základe § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie rozhodnúť o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie prejudiciálne otázky v sťažovateľkinej veci.*

S prihliadnutím na totožnosť tak osoby sťažovateľky, ako aj totožnosť použitej právnej argumentácie a skutkových okolností, ktoré boli podstatné pre závery všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na sťažovateľkinu znalosť dôvodov odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a sťažovateľkou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd

plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (najmä sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 488/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. IV. ÚS 91/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených.

Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie (v častiach týkajúcich sa napadnutých uznesení okresného súdu), resp. z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (v častiach týkajúcich sa napadnutých uznesení krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014